

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Traducere din spaniolă de
Anca Lăcătuș și Izabela Manolache

Cuprins

1. Coșmarul	7
2. Bunica excentrică	19
3. Cumplitul rege al junglei	33
4. Fluviul Amazon	43
5. Șamanul	63
6. Planul	75
7. Jaguarul negru	83
8. Expediția	97
9. Oamenii ceții	117
10. Răpirea	135
11. Cătunul invizibil	151
12. Ritualul de inițiere	169
13. Muntele sacru	189
14. Fiarele	209
15. Ouăle de cristal	225
16. Apa sănătății	237
17. Pasărea canibală	255
18. Pete de sânge	277
19. Defensiva	291
20. Fiecare pe drumul lui	309

Respect pentru oameni și cărți

1

Coșmarul

Când se luminează de ziua, Alexander Cold se trezi brusc dintr-un coșmar. Visase că o pasăre uriașă se izbise zgomotos de geam – care se făcuse țandări –, intrase în casă și se îndrepta spre mama lui. În vis se uita neputincios cum acvila uriașă o apucă pe Lisa Cold de rochie cu ghearele ei galbene, iese prin aceeași fereastră și se pierde în văzduhul încărcat de nori negri. Îl treziseră zgomotul furtunii, vântul care biciuia copacii, răpăitul ploii pe acoperiș, tunetele și fulgerele. Aprinse lumina cu senzația că plutește într-o barcă în derivă și se ghemui lângă câinele uriaș care dormea cu el în pat. Își imaginează că la câteva străzi distanță Oceanul Pacific vinuește, dezlănțuindu-se în valuri furioase. Ascultă o vreme furtuna și se gândi la pasărea neagră și la mama lui, în speranța că bătăile inimii i se vor domoli. Era încă tulburat de imaginile din vis.

Se uită la ceas: era șase și jumătate; trebuia să se trezească. Afară abia se lumina. Își zise că ziua nu se anunța tocmai bună, una dintre zilele acelea în care mai bine stai în pat, pentru că oricum totul avea să meargă prost. Avusese multe astfel de zile de când se îmbolnăvisese

mama lui; aerul din casă i se părea uneori irespirabil, de parcă erai pe fundul oceanului. În acele momente singura ușurare era să evadeze, să alerge pe plajă cu Poncho până își pierdea suflul. Dar astăzi ploua – ploua de mai bine de o săptămână, potop –, și, mai mult, pe Poncho îl mușcase un cerb și nu voia să se miște. Alex era convins că avea cel mai tolmăc câine din lume, singurul labrador de 40 de kilograme mușcat vreodată de un cerb. În cei patru ani de când viețuia pe acest pământ, Poncho fusese atacat de ratoni, de motanul vecinului și acum de un cerb, fără să mai punem la socoteală de câte ori îl împroșcaseră sconșii, de a trebuit să-l îmbăieze în suc de roșii ca să scoată duhoarea. Alex se ridică din pat fără să-l deranjeze pe Poncho și se îmbracă bombănind. Nu se dădea drumul la căldură decât la ora șase, dar încă nu ajunsese în camera lui, ultima de pe culoar.

La micul dejun, stătu îmbufnat, fără să-i pese că tatăl lui făcea clătite. John Cold nu era mare bucătar: nu știa să facă decât clătite, care oricum îi ieșeau ca niște *tortillas* de cauciuc. Ca să nu-l jignească, copiii se prefăceau că le mănâncă, dar profitau de cel mai mic moment de neatenție ca să le scuipe imediat în coșul de gunoi. În zadar încercaseră să-l drezeze pe Poncho să le mănânce: era prost câinele, dar nici chiar așa.

— Când o să se facă bine mama? întrebă Nicole, în timp ce împungea clătita gumoasă cu furculița.

— Mai termină, proasto! îi răspunse Alex, sătul s-o audă pe soră-sa mai mică punând aceeași întrebare de enșpe ori pe săptămână.

— Mama o să moară, comentă Andrea.

— Ba n-o să moară! Mincinoaso! țipă Nicole.

— Mucoaselor, habar n-aveți ce vorbiți! exclamă Alex.

— Haideți, copii, liniștiți-vă! Mama o să se facă bine... interveni John Cold fără prea multă convingere.

Alex era furios pe tatăl lui, pe surorile lui, pe Poncho, pe viață în general și chiar și pe mama lui, pentru că se îmbolnăvisese. Ieși din bucătărie valvârtej, dar se împiedică de câine în hol și căzu cât era de lung.

— Dă-te din drum, idiotule! strigă Alex, și Poncho îl linse zgomotos pe față și-i umplu ochelarii de bale.

Fără doar și poate, era o zi proastă. La scurt timp, tatăl lui descoperi că avea pană la o roată de la camionetă și trebui să-l ajute s-o schimbe; le luă o grămadă de timp, așa că cei trei copii întârziară la ore. În grabă, Alex își uită tema la matematică, punându-se și mai rău cu profesorul, un omuleț meschin care-și propusese să-i distrugă lui viața. Mai mult, își uitase și flautul, iar în după-amiaza aceea avea repetiție cu orchestra școlii: era solist și nu putea lipsi.

Din cauza flautului se întoarse acasă în pauza de prânz. Furtuna se potolise, dar marea era în continuare agitată, așa că nu putu s-o scurteze pe plajă, fiindcă valurile se izbeau cu putere de stânci și inundaseră strada. O luă pe drumul mai lung și, cum nu avea decât patruzeci de minute la dispoziție, se puse pe alergat.

În ultimele săptămâni, de când se îmbolnăvisese mama lui, venea o femeie să facă curat, dar în ziua aceea anunțase că nu ajunge din cauza furtunii. De fapt, mai bine n-ar mai fi venit, căci și-așa era veșnic mizerie. Dezastul te întâmpina încă de la intrare și casa parcă emana tristețe. Aerul de loc părăsit începea să se simtă încă din grădină și persista până în camere, până în ultimul ungher.

Alex avea sentimentul că familia lui se destramă. Surorii lui, Andrea, care fusese mereu un pic altfel decât celelalte fete, îi plăcea acum să se costumeze și pierdea

ore întregi cufundată în lumea ei imaginară, în care vrăjitoarele pândeau din oglindă, iar extraterestrii înotau în supă. Era prea mare pentru așa ceva, la doisprezece ani ar fi trebuit să fie interesată de băieți și de piercinguri, se gândea el. Nicole, mezina familiei, încropise o grădină zoologică, de parcă ar fi vrut să compenseze lipsa de atenție a mamei. Hrănea mai mulți ratori și sconși care dădeau târcoale casei și adoptase șase pui de pisică orfani pe care îi ținea ascunși în garaj; îi salvase viața unui păsăroi cu aripa frântă și ținea un șarpe lung de un metru într-o cutie. Dacă ar fi văzut șarpele, mama ei ar fi murit pe loc de frică, lucru puțin probabil însă, deoarece, când nu era la spital, Lisa Cold își petrecea ziua în pat.

În afară de clătitele făcute de tatăl lui și de niște sendvișuri cu ton – specialitatea lui Andrea –, nimeni nu mai gătise în familia lor de luni bune. În frigider nu găseai decât suc de portocale, lapte și înghețată; seara comandau pizza sau mâncare chinezească. La început fusese un motiv de sărbătoare, fiecare mânca ce voia, aproape numai dulciuri, când i se năzărea, dar acum duceau dorul mâncării sănatoase din vremurile bune. Alex își dăduse seama în lunile din urmă ce însemna prezența mamei lui și cât de mult cântărește absența ei acum. Îi era dor de râsul ei degajat și de tandrețea ei, dar și de severitatea ei. Era mai strictă decât tatăl lor și mai ageră: era imposibil să o păcălești pentru că avea un al treilea ochi cu care scruta invizibilul. Acum nu i se mai auzea glasul fredonând cântece în italiană, nu mai era muzică în jur, nici flori, nu se mai simțea mirosul de biscuiți abia scoși din cuptor sau de vopsele pentru pictat. Înainte, mama lor reușea să petreacă câteva ore în atelier, să țină casa lună și să-și aștepte copiii cu biscuiți. Acum abia izbutea să se ridice puțin și să

se plimbe prin casă cu un aer pierdut, ca și cum n-ar fi recunoscut nimic din ce o înconjura, slabă, cu ochii încercânați afundați în orbite. Tablourile ei, adevărate explozii de culoare, zăceau acum uitate pe șevalete, iar uleiul se usca în tuburi. Lisa Cold părea sleită de puteri, ca o fantomă tăcută.

Alex nu mai avea pe cine să roage să-l scarpine pe spate; nu mai era nimeni care să-i redea buna dispoziție dacă se trezea cu fundu-n sus. Tatăl lui nu era genul care să te răsfețe. Urcau împreună pe munte, dar vorbeau puțin; pe lângă asta, se schimbaseră în ultima vreme, ca de altfel toți cei din familie. Nu mai era senin ca înainte, se enerva ușor, nu doar pe copii, ci și pe soție. Uneori țipa la Lisa reproșându-i că nu mănâncă destul sau că nu-și ia medicamentele, dar îi părea imediat rău și îi cerea iertare spăsit. În astfel de momente pe Alex îl apuca tremuraturul: nu suporta s-o vadă pe mama lui slăbită și pe tatăl lui cu ochii în lacrimi.

Când ajunsese acasă la prânz, se miră să vadă camioneta tatălui său, care la ora aceea lucra de obicei la clinică. Intră pe ușa de la bucătărie, care era mereu deschisă, cu gândul să mănânce ceva, să-și ia flautul și să se întoarcă rapid la școală. Aruncă o privire în jur și nu văzu decât resturile de pizza din seara trecută. Se resemnă cu gândul că avea să rabde de foame și deschise frigiderul ca să-și ia un pahar cu lapte. Atunci auzi plânsetul. Prima oară crezu că erau pisoii pe care-i ținea Nicole în garaj, dar își dădu seama că zgomotul venea din camera părinților. Nu voia să tragă cu urechea, dar, aproape automat, se apropie și împinse ușor ușa întredeschisă. Ceea ce văzu îl înmărmuri.

Pe un taburet în mijlocul camerei era mama lui, în cămașă de noapte și desculță, cu fața în mâini, plângând. Tatăl lui stătea în picioare în spatele ei cu briciul vechi

al bunicului în mână. Șuvițe lungi de păr negru acopereau deopotrivă podeaua și umerii fragili ai mamei lui, iar craniul ei gol avea luciri de marmură în lumina palidă care se strecură pe fereastră.

Câteva secunde bune băiatul rămase încremenit de uimire, fără să înțeleagă ce se întâmplă, ce înseamnă părul de pe jos, capul ras ale mamei lui sau lama din mâna tatălui său, care lucea amenințător la câțiva milimetri de gâtul ei aplecat. Când reuși să-și vină în fire, dădu drumul unui urlat înfiorător, ca scuturat de un val de nebunie. Se năpusti asupra lui John Cold, pe care-l puse la pământ dintr-o lovitură. Briciul desenă un arc în aer, îi atinse razant fruntea și se înfipse în podea. Mama lui îl strigă și-l trase de haine încercând să-i despartă, dar el lovea cu pumnii orbește, fără să-i pese pe cine nimerește.

— Nu s-a întâmplat nimic, fiule, liniștește-te, totul e bine, îl rugă Lisa Cold ținându-l strâns cu bruma de putere pe care-o mai avea, pe când tatăl lui se apăra cu brațele.

În cele din urmă, vocea mamei lui ajunsese până la el și furia i se topi instantaneu, lăsând loc nedumeririi și groazei față de ceea ce făcuse. Se ridică în picioare și se întoarse clătinându-se; apoi o luă la fugă și se închise în camera lui. Trase biroul în dreptul ușii și-și astupă urechile, ca să nu mai audă strigătele părinților. Rămase vreme îndelungată sprijinit de perete, cu ochii închiși, încercând să stăpânească uraganul de emoții care-l zguduia. Începu apoi să distrugă sistematic tot ce avea în cameră. Smulse afișele de pe pereți și le sfâșie unul câte unul. Apucă bâta de baseball și luă cu asalt tablourile și aparatura video; își zdrobi colecția de mașinuțe vechi și avioane din Primul Război Mondial; despică salteaua și pernele cu briceagul elvețian, făcu franjuri hainele și lenjeria și, în cele din urmă, făcu țândări

lustra. Făcu bucăți totul, fără să se grăbească, metodic, în liniște, de parcă ar fi dus la capăt o sarcină importantă, și nu se opri decât atunci când îl lăsară puterile și nu mai avea nimic de distrus. Pe jos erau înșirate pene și umplutură de saltea, cioburi, hârtii, zdrențe și jucării zdrobite. Sleit de emoții și de efort, se aruncă în mijlocul dezastrului, ghemuindu-se ca un melc în cochilie, cu fruntea pe genunchi, și plânse până adormi.

Când se trezi, câteva ore mai târziu, își auzi surorile vorbind, și îi luă câteva minute bune ca să-și amintească ce se întâmplase. Vru să aprindă lumina, dar becul era spart. Bâjbâi până la ușă, se împiedică și scăpă o înjurătură simțind ascuțișul unui ciob de sticlă. Uitase că mutase biroul și trebui să-l împingă cu toată puterea ca să deschidă ușa. Becul din hol luminează câmpul de bătălie care devenise camera lui, precum și chipurile uimite ale surorilor lui, care-l priveau din prag.

— Ce faci, Alex, renovezi? glumi Andrea, în vreme ce Nicole stătea cu mâna la gură ca să n-o pufnescă râsul.

Alex le închise ușa-n nas și se așeză pe podea ca să se gândească, oprindu-și sângerarea de la mână cu degetele. Pentru o clipă îl ispită gândul să se lase să sângereze până moare, cel puțin așa n-ar mai fi fost nevoit să le dea socoteală părinților pentru ce făcuse, dar se răzgândi. Trebuia să-și spele rana ca să nu se infecteze. Mai mult, începea să-l doară, probabil că era o tăietură destul de adâncă, putea să facă tetanos... Ieși din cameră șovăitor, bâjbâind pentru că nu vedea bine; își pierduse ochelarii în timpul dezastrului și avea ochii umflați de plâns. Își făcu apariția în bucătărie, unde erau toți, inclusiv mama lui, cu o eșarfă de bumbac în jurul capului, ceea ce-i dădea aerul unei refugiate.

— Îmi pare rău, îngăimă Alex, cu privirea pironită în podea.

Lisa își înăbuși un strigăt când îi văzu cămașa mânjită cu sânge, dar când soțul îi făcu un semn le luă pe cele două fete de braț și ieși fără să spună un cuvânt. John Cold se apropie de Alex ca să-i cerceteze mâna rănită.

— Nu știu ce m-a apucat, spuse încet băiatul, neînfrământându-l să ridice ochii din podea.

— Și mie mi-e frică, fiule.

— Mama o să moară? întrebă Alex cu un firicel de voce.

— Nu știu, Alexander. Du-te și pune mâna sub jetul de apă rece, îl îndemna el.

John Cold îi curăță rana de sânge, o cercetă atent și hotărî să-i injecteze niște anestezic, să-i scoată cioburile și să-i pună niște copci. Altădată lui Alex i s-ar fi făcut rău văzând sânge, dar acum răbdă tratamentul fără să zică nici păs, recunoscător că avea un doctor în familie. Tatăl lui îl dădu cu o cremă dezinfectantă, apoi îl bandajă.

— Mama ar fi rămas oricum fără păr, nu-i așa? întrebă Alex.

— Da, din cauza chimioterapiei. E mai bine să-l tăiem acum decât să cadă smocuri mai târziu. Nu asta e problema, fiule, părul o să crească la loc. Stai jos, trebuie să vorbim.

— Iartă-mă, o să muncesc ca să-nlocuiesc tot ce-am stricat.

— E-n regulă, aveai nevoie să te descarci. Lasă asta, am alte lucruri mai importante să-ți spun. Trebuie s-o duc pe Lisa la un spital în Texas, pentru un tratament lung și complicat. E singurul loc unde se face acest tratament.

— Și acolo se va face bine? întrebă băiatul nerăbdător.

— Așa sper. Va trebui să merg și eu cu ea. Casa o să rămână goală o vreme.

— Și noi ce-o să facem?

— Andrea și Nicole o să stea la bunica voastră, Carla, iar tu o să mergi la mama, îi explică tatăl.

— La Kate? Nu vreau să stau cu ea, tată! De ce nu pot să merg și eu cu fetele? Cel puțin Carla știe să gătească...

— I-ar fi prea greu cu trei copii.

— Am cincisprezece ani, tată, ar fi cazul să mă întreb și pe mine ce cred. Nu-i corect să mă trimiți la Kate ca pe-un colet. Mereu faci așa, tu iei deciziile, și eu trebuie să mă supun. Nu mai sunt copil! pledă Alex furios.

— Deși uneori te porți ca un copil... spuse John Cold arătându-i tăietura.

— A fost un accident, i se poate întâmpla oricui. O să mă port frumos la Carla, îți promit.

— Știi că ești băiat bun, fiule, dar uneori îți pierzi capul.

— Ți-am spus că o să plătesc tot ce-am stricat! strigă Alex, dând cu pumnul în masă.

— Vezi ce ușor îți ieși din sărite? Oricum, Alex, hotărârea era luată înainte să-ți distrugi tu camera. Am vorbit deja cu bunicile. O să trebuiască să mergeți la ele, e singura soluție. Ai un zbor peste două zile la New York.

— Singur?

— Da, singur. Mi-e teamă că de-acum încolo o să faci mai multe lucruri de unul singur. Să-ți iei pașaportul cu tine, pentru că s-ar putea să pleci într-o expediție cu mama.

— Unde?

— În Pădurea Amazoniană.

— În jungla Amazonului?! exclamă Alex speriat. Am văzut un documetar despre Amazon, e plin de țânțari, crocodili și tâlhari. Și circulă pe-acolo tot felul de boli, până și lepră!

— Cred că mama știe ce face. N-o să-ți pună viața în pericol.

— Kate e în stare să-mi dea brânci într-un râu plin de piranha. Cu o bunică ca ea, n-am nevoie de dușmani, mormăi băiatul.

— Îmi pare rău, dar n-avem de ales, trebuie să mergi.

— Și cu școala cum rămâne? Avem teste în perioada asta. Și, oricum, nu pot să abandonez orchestra pe nepusă masă.

— Trebuie să fii flexibil, Alexander. Familia noastră trece printr-o criză. Știi care sunt caracterele chinezești pentru cuvântul „criză”? Pericol și șansă. Poate că pericolul pe care-l reprezintă boala mamei îți oferă o șansă extraordinară. Du-te să-ți faci bagajul!

— Ce bagaj să-mi fac? Nu mi-au mai rămas multe lucruri, bombăni Alex, supărat.

— Atunci o să ai mai puține de cărat. Acum du-te și pup-o pe mama, pentru că e foarte tulburată după tot ce s-a-ntâmpat. Pentru ea e mult mai greu decât pentru oricare dintre noi, Alex. Trebuie să fim puternici așa cum e ea, spuse John Cold cu tristețe.

Până-n urmă cu câteva luni, Alex fusese fericit. Nu se simțise niciodată ispitit să exploreze dincolo de granițele sigure ale vieții lui; credea că, atâta vreme cât nu face vreo prostie, totul o să-i meargă bine. Își plănuise deja viitorul: voia să ajungă un muzician faimos, așa cum fusese bunicul lui, Joseph Cold, să se însoare cu Cecilia Burns, dacă era și ea de acord, desigur, să aibă doi copii și să locuiască undeva la munte. Era mulțumit cu viața lui, învăța bine, era un sportiv bun, deși nu excelent, era de treabă, nu făcea tâmpenii. Se considera un om destul de normal, mai ales dacă te gândeai ce monștri sunt pe lumea asta, ca de plidă băieții ăia care intraseră cu mitraliere într-o școală din Colorado

și-și masacraseră colegii. Nici măcar nu trebuia să se gândească atât de departe, avea și el niște nenorociți din ăștia în școală. Nu, el nu era deloc așa. Tot ce-și dorea era să se întoarcă la viața lui dinainte, când mama lui nu era bolnavă. Nu voia să meargă în jungla Amazonului cu Kate Cold, de care-i era oarecum frică.

Două zile mai târziu, Alex își luă rămas-bun de la locul în care-și petrecuse cincisprezece ani din viață. Îi rămase în minte imaginea mamei lui, în ușă, cu un fes pe capul ras, zâmbind și făcându-i cu mâna, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Părea mică, vulnerabilă și frumoasă, în ciuda celor întâmplare. Băiatul se urcă în avion cu gândul la ea, îngrozit că s-ar putea s-o piardă. „Nu! Nu pot să-mi imaginez așa ceva, trebuie să fiu optimist, mama o să se facă bine“, își repetă cât ținu zborul.

